ВЕСЕЛКА
ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ
THE RAINBOW
A CHILDREN'S MAGAZINE

РІК XXII БЕРЕЗЕНЬ 1975 Ч. 3. (247)

Розгадаймо!

ЗАГАДКА-НЕДОМОВКА

Буркотливий, вайлуватий,
Ходить лісом дід кошлатий,
Одягнувся в кожушину,
Мед шукає і ожину.
Влітку любить полювати,
А взимі — у лігві спати.
Та весна лиш прилетить —
Просипається — — — — — — — —

АКРОСТИХ

В сюди дму: на землю й воду,
І міняю я погоду.
Т о добро роблю, то шкоду
Е ге-ге ж! Такий то я —
Р озгадай моє ім'я!

Акростих — це такий загадковий вірш, в якому початкові букви кожного рядка дають якесь слово або речення.

ЩО ВОНО ТАКЕ?

Що воно таке — відгадайте нині:
Зверху біле, жовте всередині.
І не м'якне, як його варити,
А твердіє — і треба розбити.

Загадка

Я працюю: стук і стук!
Це не те, що твій п'ястук —
стукну голосніше
і приб'ю міцніше.
Стук-стук! Цок-цок!
Я у дошку вбив гвіздок!

Г. Чорнобицька

ЯКА ЦЕ РОСЛИНА?

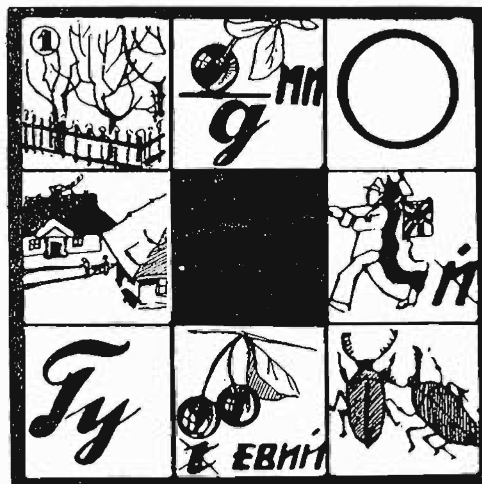
Росте вона вниз головою,
Не влітку росте, а зимою,
Як тільки сонце припече,
Заплаче вона і помре.

ЯКИЙ ЦЕ МАНДРІВНИК?

З північних сторін мандрую-випливаю,
Цілу Україну бачу-оглядаю, —
Відвідую міста, що славні давниною,
І Київ наш, осяяний красою.
Як Запоріжжя і Херсон пройду,
У Чорне море шлях свій я веду.

ШАХОВА ЗАГАДКА

Ходом шахового коника відчитайте слова Тараса Шевченка

РОЗГАДКИ ЗАГАДОК У ЧИСЛІ „ВЕСЕЛКИ" ЗА ЛЮТИЙ 1975: ХРЕСТИКІВКА: ланя, Іран, сіль, орач, Віра, Афон, плай, Ілля, Случ, нива, Ямне. Букви на місці хрестиків дають „ЛІСОВА ПІСНЯ". ЗАГАДКОВІ КАРТОЧКИ: а) Волинь. б) Почаїв. ЗАГАДКА-НЕДОМОВКА: взимку.

з кольоровими ілюстрація виходить кожного місяця у Видавництві „Свобода" заходами Українського Народного Союзу. Редагує Колегія. Річна передплата становить у ЗСА — 5.00 долярів, у інших країнах — рівновартість цієї суми. Для членів УНС — 4.00 доляри. Ціна окремого числа 50 центів. Ціна подвійного числа — 75 центів.

"THE RAINBOW" — "VESELKA"
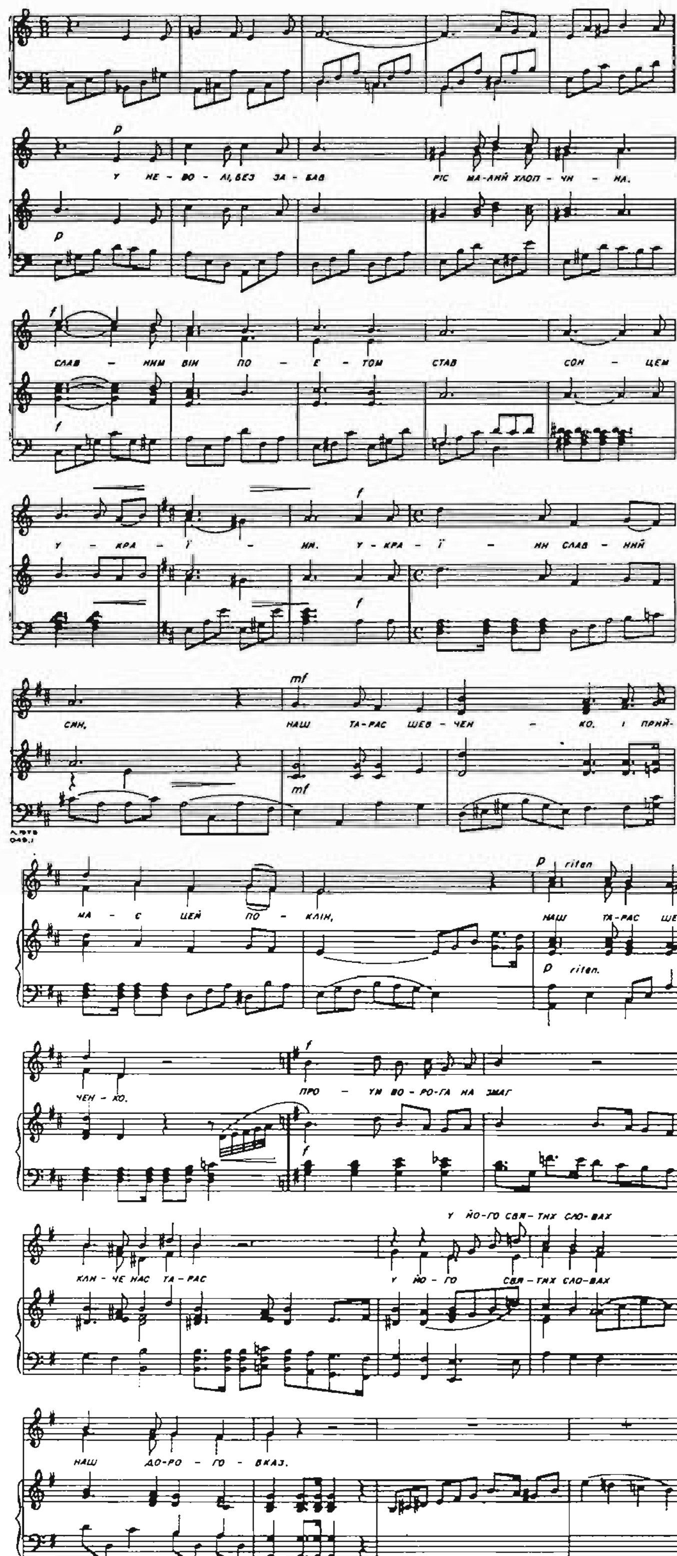
Обкладинка роботи — Зенона Онишкевича.

Published monthly, except June to September Bi monthly at Jersey City, New Jersey
81-83 Grand Street — Jersey City, N.J. 07303
Subscription $5.00 per year. UNA members $4.00 per year.
Entered as Second Class at Jersey City, N.J.

Ілюстрація на обкладинці:
Богдан Божемський — „Вітай весно . . !"

Слова: Ганна ЧЕРІНЬ *Музика: Василь ШУТЬ*

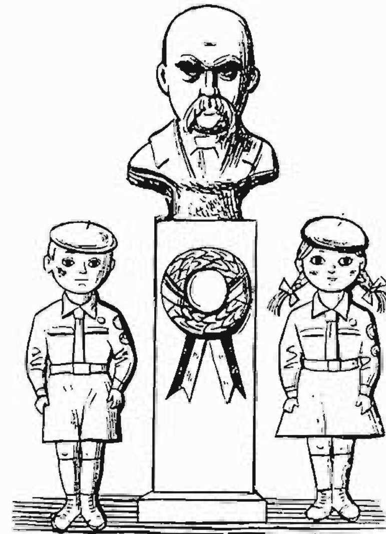
НАШ ТАРАС ШЕВЧЕНКО
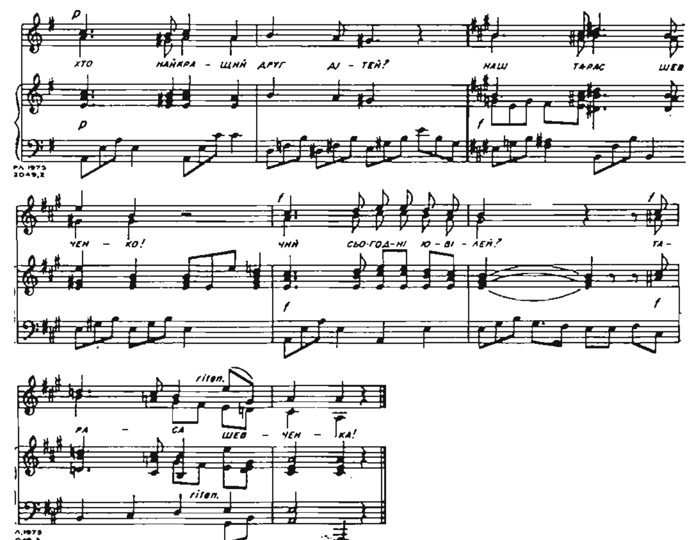

У неволі, без забав
Ріс малий хлопчина
Славним він поетом став,
Сонцем України.

України славний син,
Наш Тарас Шевченко.
І приймає цей поклін,
Наш Тарас Шевченко.

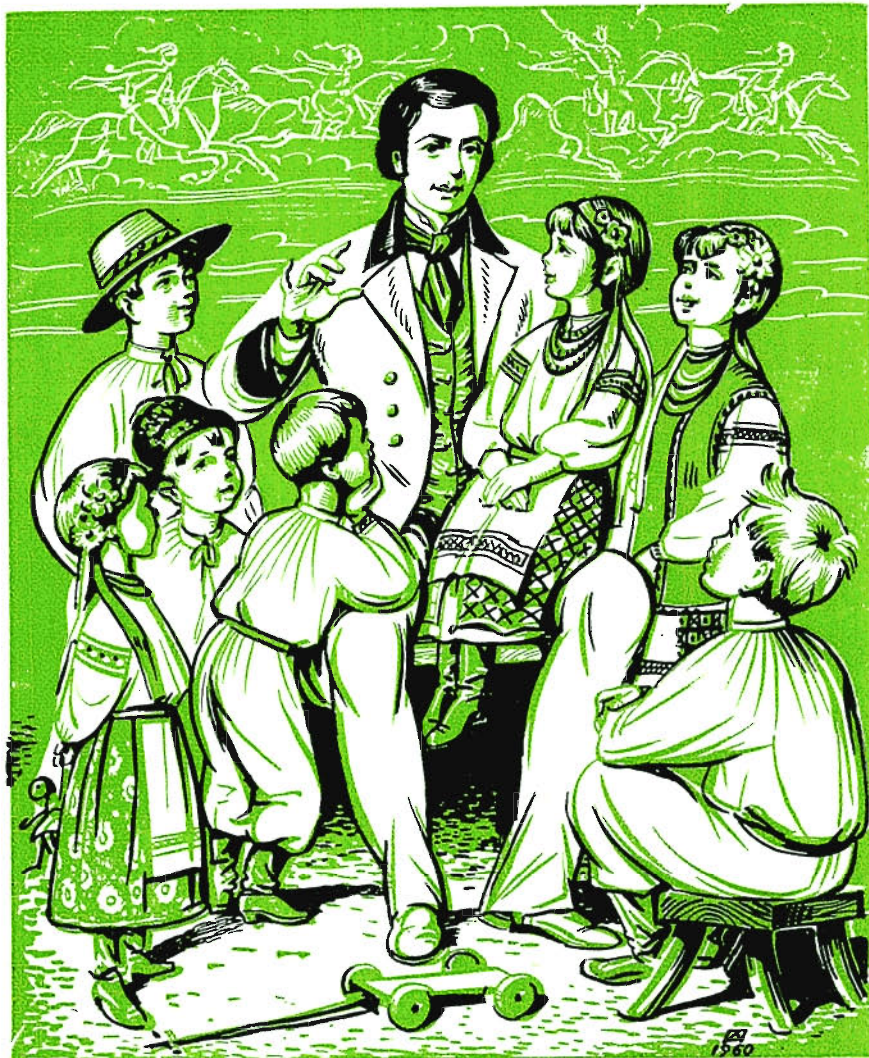
Проти ворога на змаг
Кличе нас Тарас.
У його святих словах
Наш дороговказ.

Хто найкращий друг дітей?
Наш Тарас Шевченко!
Чий сьогодні ювілей?
Тараса Шевченка!

ТАРАС ШЕВЧЕНКО — ПРИЯТЕЛЬ ДІТЕЙ

(Ілюстрація Петра Андрусева)

Ми, діти, знаємо: Тарас
Любив, мов рідний тато, нас,
Співав із дітьми пісеньки,
Не раз розказував казки.
За те в садку громадка наша
Напам'ять вивчить вірш Тараса.

Роляник

ВСІ ТАНЦЮЮТЬ АРКАНА!

(До ілюстрації на обкладинці)

Зайчик, білка, мишка й пис
На узліссі враз зійшлись,
І ведмідь до них пристав,
Танцювати з ними став –
Всі танцюють аркана,
Бо надходить вже весна.

Роляник

Роман ЗАВАДОВИЧ *Ілюстрація Івана БРИКОВИЧА*

ПОХИЛИВСЯ СНІГОДІД!

Йде весна – не біда!
Всюди мокро, скрізь вода,
Сонце топить сніг і лід –
Похилився снігодід.
Кажуть звірі: „Дід наш хворий,
Не поможуть і доктори
Пропаде по нім і слід!

Роман ЗАВАДОВИЧ

ЦІНЬ-ЦІРІНЬ

Вже Зима вмирає в полі,
Вітерець несе теплінь,
І пташатко на тополі
Вже щебече: цінь - цірінь!

Вже пташатко каже дітям,
Що Морозові кінець,
Що Весна мандрує світом
І несе з квіток вінець.

Діти дивляться з кімнати
В сад, у поле, в далечінь,
А пташатко коло хати
Їм щебече: цінь - цірінь!

К. ПЕРЕЛІСНА *Ілюстрація Юрія КОЗАКА*

ОДНАКОВА ПОМИЛКА

Став Івасик край віконця,
Лобом тисне раму:

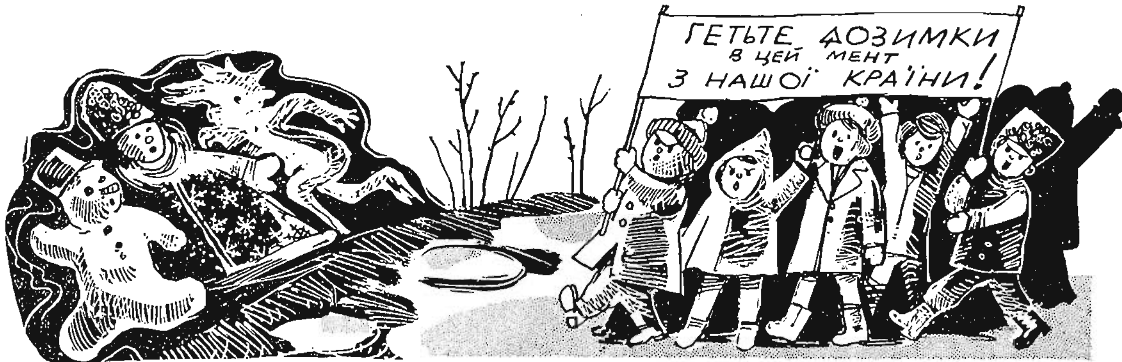
„День хороший! Світить сонце!
А тут вчи ту гаму!

„Та й клявіші ще погані —
Всякі там бемолі...
Хто це грає?" — На піяно
Йде котусь поволі!

Дрібно лапками ступає,
Вушками тріпоче,
Видно, гами він не знає,
Тільки вчитись хоче...

„Стій! — гукнув Івась швиденько: —
Чуєш, помилився!
За клявіші ці чорненькі
Я теж зачепився."

Гама — в музиці scale; бемоль — у музиці flat; вчити — тут: вчитися чогось або щось вивчати (to learn, to study).

Роман ЗАВАДОВИЧ

Ілюстрація Юрія КОЗАКА

ЯК ДІТИ ДОЗИМКІВ ПРОГАНЯЛИ

У зими були сини —
Хлопці, що й казати!
Та всі три були вони
Злющі, як і мати.

Як малесенькі були,
То в ярку десь спали,
А як трохи підросли,
Людям дошкуляли.

От, прийшла пора Зимі
З поля забиратись,
Дозимки кричать: „Ні! Ні!
Тут нам панувати!"

Вже хотіли би лужки
Зацвісти квітками,
Вже хотіли б і бруньки
Взятися листками.

Та стоять лужки й кущі
І холодні й голі,
Бо ті Дозимки вночі
Розпускають холод.

Вдень — весна, вночі — зима,
Сніг посеред поля.
Кари Дозимкам нема,
Як хотять — сваволять...

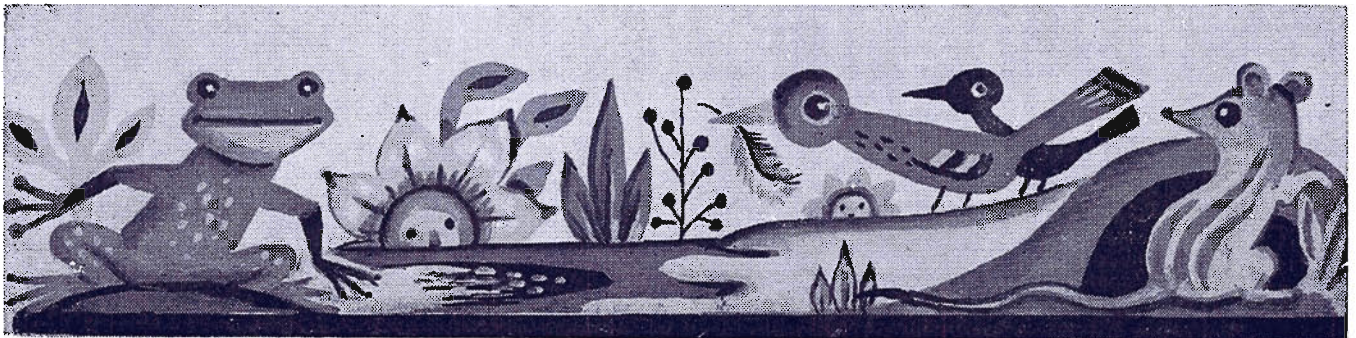
Вийшли діти на лужок
Запротестувати,
Стало сорок шість ніжок
Свіжий сніг топтати.

Лесик грізний транспарент
Зладив з полотнини:
„Гетьте, Дозимки, в цей мент
З нашої країни!"

Теплий вітер затрубив
На крислатім дубі:
„Гетьте, Дозимки, з цих нив,
Як життя вам любе!"

Як уздріли траспарент,
Голос вітра вчули,
То навтіки в той же мент
Дозимки чкурнули.

Пояснення-словничок: дозимки — останні зимові дні; злющий — дуже сердитий (very angry, furious); ярок — невеликий яр (ravine); дошкуляти — докучати (to worry, to plague); бруиька — зав'язок листка на дереві напровесні (bud); сваволити — допускатись недозволеного вчинку (to be off hand); крислатий — з розлогими гілляками (branchy, ramous).

Олександер ЛОТОЦЬКИЙ-БІЛОУСЕНКО

Ілюстрації Михайла МИХАЛЕВИЧА

ЛИСИЧКА СЕСТРИЧКА

49. ДУРНЯМ ЗАКОН НЕ ПИСАНИЙ

Вовка так тяжко побили, що не міг полювати. Ліг під скелею і стогне від болю та з голоду. Підбігає Лисичка-Сестричка:

— Як ся маєш, пане Вовче! А чи добре погостився тої ночі? Бач, як ліг горілиць, щоб сало зав'язалося!

— Ти собі кпиш з мене, а я цілісіньку добу і ріски в роті не мав, — аж стогне вовк.

— То за яку покуту ти взявся постити? — немов би свята та божа питає лисичка.

— Мушу постити, бо не можу сам нічого зловити. Такий я немічний!

— Та що це ти! — дивується Лисичка-Сестричка. — Ото справді добре було б, якби немічний сам собі про їжу дбав! Адже тепер такий закон вийшов, що ловить той, хто дужий, а слабому лиш готове брати.

Вовк подивився на лисичку:

— Кажеш, готове брати?

— А коли не знаєш, то краще мовчи! — каже вона. — От, ходім у село і там поїси як слід.

„Ото добро тепер настало!" — подумав собі вовк, підвівся та й пішов за Лисичкою-Сестричкою.

Виходять з лісу, а лисичка й каже до вовка:

— Я тут лишуся, а ти йди, онде на межі сидить чоловік та й жде тебе з полуденком.

А то чоловік орав та й випріг воли з плуга; сам сів полуднувати, а воли полягали та й ремиґають.

— А що ж він там робить? — питає вовк лисичку про того чоловіка.

— Та, — каже, — привів два воли тобі на полуденок та й чекає.

— А ти чому не йдеш? — вагається вовк.

— Коли я буду слаба або стара, то й мене будуть так шанувати, а тепер то й показуватися сором.

— А що ж йому казати? — допитується вовк.

— Та не питай нічого, а зараз берися до вола! Чоловік, як тебе побачить, то вхопить лома-

(Закінчення на стор. 8-ій внизу)

Роман ЗАВАДОВИЧ

Ілюстрація Юрія КОЗАКА

ЛІНИВИЙ ВУЙКО БУРМИЛО

Цілу зиму Вуйко спав,
Поки березень настав;
Пробудився, з ліжка встав,
Очі тер і позіхав:
Ха-ва-вав! Ха-ва-вав!

Ти ледащо, Вуйку, став!
Бережися, щоб крізь віти
Не побачили де діти,
Що Бурмило позіхав:
Ха-ва-вав! Ха-ва-вав!

Бережись, а то в казках
Всім Вуйкам на стид і страх
Будуть з тебе насміхатись,
У казках розповідати,
Що лінивий Вуйко став,
Довго спав і позіхав:
Ха-ва-вав! Ха-ва-вав!

ЛИСИЧКА СЕСТРИЧКА

ку та й до волів, щоб не втікали. Бо знає, що ти сам не впораєшся. Іди ж скоріше, бо вже йому надокучило ждати!

Побіг вовк та й просто до волів! А господар до воза, хап за ломаку та й собі до волів! Вовк не втікав, бо думав, що то для нього чоловік старається. А той підбіг та ломакою як потягне вовка поздовж, то ледве-ледве вовчик ноги потяг за собою.

(Продовження буде)

Пояснення-словничок: **сало зав'язувати** — грубішати, товстіти; **ріска** — крихітка, мізерна кількість чогось. Ріски в роті не мав — нічого не їв; **ремиґати** — пережовувати — про тварин (to munate); **ломака** — кіл, патик, палиця (club, bat).

Текст: Роман ЗАВАДОВИЧ *Ілюстрації: Петро ХОЛОДНИЙ*

ГОЦА ДРАЛА

Пиріжечки розчиняла.
Господарна Гоца Драла

Ґномик став посеред хати,
Захотілось йому чхати.

Гоца в крик: — „Ой, чекай!
в тісто ти мені не чхай!"

Як не чхати, то не чхати!
Але як той „пчих" тримати?

Ґном за носа ухопився,
Коло печі опинився.

Гоца в крик: — „Ой, чекай!
в борщ мені ти не чхай!"

Ніс долонями ґном тисне,
Підступає аж під мисник.

Думає: „Нарешті, ну,
Аж отут собі я чхну!"

Гоца в крик: — „Гей, чекай,
Ти в миски мені не чхай!"

На поріг вмостився ґном,
Голову накрив відром.

Як не пчихне з сил усіх —
Аж здригнувсь під ним поріг.

Гоца Драла чепуруха
Пальцями заткала вуха.

Олена ЦЕГЕЛЬСЬКА

Ілюстрації Зенона ОНИШКЕВИЧА

ІВАСИК-ЗАБУДЬКО

Кожного ранку мама виходила з дому до праці.

Одного разу збудила свого синка-школярика й сказала:

— Івасику, збирайся скоренько й іди до школи! Чи вже знаєш, у який автобус сідати?

— Знаю, мамо, у той, що на ньому збоку біла таблиця.

— У той самий! Не забудь нічого! На кухні стоїть твоє снідання. Не барись!

Івасик умився, одягнувсь і збіг униз до кухні. Розглянувся сюди-туди.

— Ага! На столі хліб з маслом. Це для мене! І почав їсти. Але хліб . . . гм, треба б чимсь запити. Зовсім забув, що мама говорила про снідання. Заглянув до холодильника — там велика склянка, повна білої рідини. Молоко? Покуштував: холодне, якесь густе й кислувате, але випив.

Ухопив течку і щодуху побіг до автобуса. Довго не роздумуючи, вскочив до першого, який над'їхав. Їде. Розглядає крізь вікно рух на вулиці — що це таке? Вулиця якась незнана! Раптом схопився з місця і підбіг до водія:

— Та куди ж ви їдете, містере?

А той спокійно: — Туди, куди завжди. А тобі куди треба?

— Ой, та мені до парохіяльної школи св. Михаїла!

— То ти не в той автобус зайшов! Тобі треба до он того! — показав рукою і дав Івасикові інший квиток. На зупинці Івасик цілком розгубився. На щастя, висіла з ним ще якась пані, що все це бачила й чула. Взяла Івасика за руку і повела до другої зупинки.

Через цю затримку вже стало досить пізно. Але на цьому не кінець. До того ще розв'язалась в Івасика шнурівка на черевику. Біля шкільної брами спинився, щоб зав'язати черевика. З поспіху стало душно, тож скинув жакетика і повісив на брамі. Зав'язав і побіг до кляси.

Під час перерви шкільний сторож настромив жакетика на держак мітли, носив його, мов який прапор, між дітьми і кликав: — А чий це жакетик?

— Це мій! — крикнув Івасик. — Я забув про нього!

— Маєш щастя, що я його побачив, а не чистильники вулиць. Твій жакетик був би вже на смітнику.

А вдома мама привітала Івасика докором:

— Ти чого випив сьогодні вранці цілу склянку сметани? Таж я тобі виразно сказала, де твоє снідання.

— Так, так, матусю, ви сказали, але я забув! А потім зі здивуванням додав: — О, то це була сметана? — і облизався.

— — — — — — — —

Іншим разом Івасик дуже поспішав, щоб хоч раз прийти до школи вчасно. Скоро, прихапцем одягнувся, вхопив зі стола, що потрібне, і вибіг із хати.

А все ж таки і вчителька, і діти вже були в клясі. Увійшов і несміливо став біля дверей. Та тут сталося щось дивне. Глянувши на нього, всі діти, навіть учителька, засміялись: ха - ха! ха -ха!

Зніяковілий Івасик глянув на себе й аж тепер помітив, що, замість шкільної течки, пригортає до грудей мамину шкіряну торбинку. Засоромлений вибіг на коридор і помчався додому.

Учителька вибігла за ним, кликала, щоб вернувся. Дарма, може й не чув її. Біжить і біжить Івасик, аж упрів. Десь на половині дороги пригадав, що даремно біжить, бо двері хати замкнені, ключики в течці, а течка — в хаті. Похнюпившись, вернувся до школи.

Учителька цим разом на нього не гнівалася. Дала йому кілька листків паперу, бо зшитка не мав, і сказала, щоб записував те, що буде завдане на домашню вправу.

Коли по науці Івасик вернувся зі школи, то батьки вже були вдома. Мама невдоволено сказала:

— Ох, ти, непоправний забудьку! Як ти міг забути шкільну течку?

Івасик переглянув зшитки і з радістю подумав: „Як добре, що я вже маю готову домашню задачу!"

Та й побіг гратися.

На другий день учителька питає: — А де твоя домашня задача?

— Ось тут! — показує Івасик зшиток.

— Та ж це завдання було на вчора, а на сьогодні я казала тобі переписати з листа до зшитка й викінчити.

— Ах, так, так, ви, пані, казали, але я... я забув!..

***

Часто траплялось Івасикові, що він це чи те забував. Аж діти стали гукати до нього: — Івасик-забудько! Забудько!

Одного разу вчителька спитала:

— Ти чому, Івасику, вчора до церкви спізнився?

Засоромлений хлопчик признався: — Я забув узутись.

— Як то „забув узутись?" Невже вийшов на вулицю босий?

— Ні, не босий, а в домашніх капцях.

І знову всі сміялися з нього.

Згодом Івасикові таки набридли ці насмішки, до яких він сам давав причину. Він переконався, що не можна залежуватись задовго в ліжку і збиратись кудинебудь в останню хвилину. Найголовніше ж — завжди наперед треба подумати, поки маєш щось зробити. Так він перестав бути „забудьком".

Пояснення-словничок: **р о з г у б и т и с ь — to be embarassed; в ч а с н о — саме в час, коли треба, in good time. Не змішувати зі словами р а н о, з а р а н о — early, to early; р і д и н а — liquid; к и с л у в а т и й — трохи кислий (sourish); п р и х а п ц е м — квапливо (hurriedly); п о х н ю п и т и с ь — опустити голову; к а п ц і — вистулці (slippers).**

ЧЕМНИЙ — НЕЧЕМНИЙ

Мама: — Васильку, будь чемний, бо сьогодні день твого Ангела!

Василько: — А коли я нечемний, тоді день мого Чортика?

КАЗКА ПРО СИНЬООКУ ГАННУСЮ

(Ілюстрації Галини Мазепи)

У горах Карпатах, у дрімучому лісі, що його люди називають Чорним, була холодна печера, а оподалік стояла скеля, схожа на людину. Ніби йшла лісом людина та й закам'яніла. А в селах довкола Чорного лісу розповідають люди, що воно таки справді так було.

Колись давним-давно в долині під лісом діти пасли худобу. Нараз із лісу вийшла старенька бабуся. Чоло у зморшках, згорблена спина, а на плечах — в'язка сухого хворосту.

— Поможіть, дітки! — попросила бабуся. — Я стара, до хати не близько, а сушник тяжкий.

— А й справді, поможім бабусі! — сказала сирітка Ганнуся. — Дивіться, як вона втомилася!

Та не послухали діти бабусі, не помогли старенькій, стали з неї насміхатися, а котрийсь хлопчисько ще й підставив бабусі ногу, і вона впала.

Нараз загудів вітер, затріщали дерева, кругом потемніло... Злякані діти припали до землі. Дивляться, а на місці, де лежала бабуся, стоїть золотий повіз, басує четверня білих пишних коней, а з повозу виходить гарна молода пані у вінку з золотих маків. Махнула чарівною паличкою і промовила:

— Злі і нечемні ви діти! Вже вам отут не сидіти! Вітер розгонить корови в темні далекі діброви. Підете ви їх шукати, будете лісом блукати, вернетесь пізно до хати. Ніч вас злякає і тьма... Гляньте, корів вже нема!

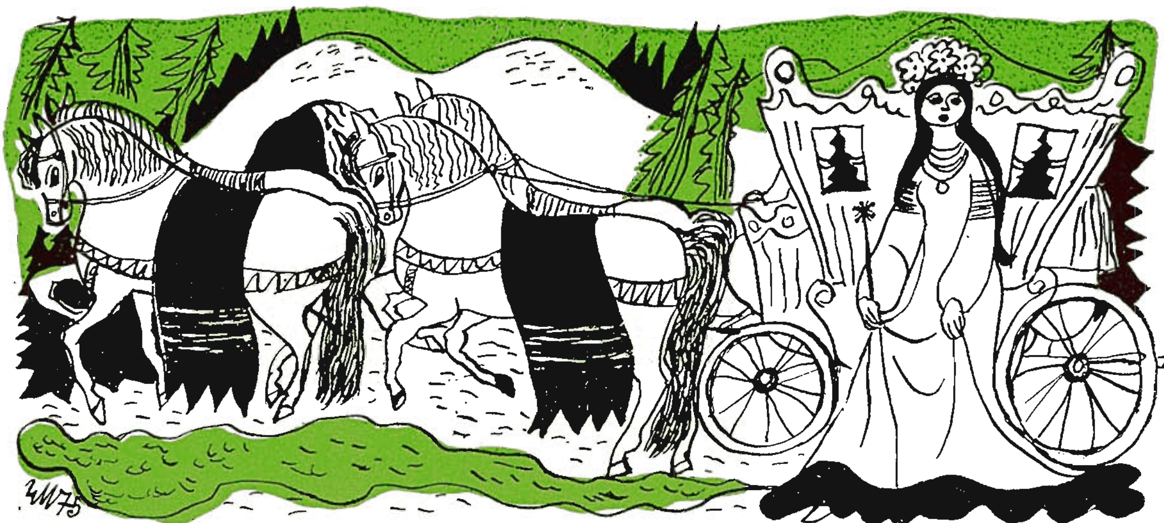
Вітер затих. Корівки зникли в лісі, і за ними побігли злякані діти. Тільки милосердна Ганнуся залишилась одна-однісінька, протирає очі й сама собі не вірить. Чи справді вона бачила повіз і пані у вінку з золотих маків? А серед розсипаного сушнику лежить бабуся і постогнує.

Підбігла Ганнуся до баби, помогла їй устати, позбирала хворост та й каже:

— Я занесу його вам додому. Де ваша хатка?

Усміхнулася бабуся і погладила Ганнусю по голівці.

— Не треба, дитинко! Я сама дам собі раду. А в нагороду за твоє добре серце ось тобі камінчик. Підеш лісом просто-простісінько аж до печери на горі. Там тепер ніхто не живе, але в підземеллі є багато скарбів. Як станеш біля печери, потри камінець і скажи: „Камінчику малий, те-

пер слуга ти мій! Мені ти помагай, мішечок скарбів дай!" Тільки гляди, нікому не давай камінця, а скарби подаруй своїй господині, може буде ласкавіша до тебе. Як буде тебе питати, де ти скарби взяла, то не кажи!

Не знала сирітка Ганнуся, радіти чи дивуватись. А бабуся, ніби хмарка, розвіялась, зникла, і тільки далеко на дорозі дівчинка доглянула повіз, що виблискував проти сонця золоченими колесами.

Пішла Ганнуся просто лісом на високу гору, зупинилася коло печери, потерла долонею чарівний камінчик, промовила чародійні слова — і все сталося так, як казала бабуся: під ногами в дівчинки з'явився мішечок золотих талярів. Узяла вона той мішечок під пахву та й понесла до господині, у якої була за наймичку. А ця господиня була дуже сердита. І тепер вона сердилась, що Ганнуся так забарилась. Вже й замірилась ударити дівчинку кописткою, та як побачила золото, то зразу подобрішала і стала така ласкава, мов медом помазана. Нагодувала Ганнусю, поклала на перину спати ще й пісеньку на сон заспівала.

Ганнуся заснула, а господиня таляри лічить. Полічила раз, і вдруге, і втретє, а на ранок почала її знов злість брати. Розбудила штурханцем Ганнусю і закричала:

— Чому так мало грошей принесла? Не могла більше роздобути? Геть мені з хати і не вертайсь, доки не принесеш більше!

Пішла Ганнуся на гору до печери, потерла камінця і знов принесла золото. Та злющій господині не було досить скарбів. Що більше їх мала, то більше хотіла. І з того часу Ганнуся щоранку мусіла ходити в ліс і приносити мішечок золотих талярів.

Господиня дуже хотіла знати, звідки Ганнуся приносить гроші і як вона їх добуває. Та дівчинка мовчала. Вона не могла виявити таємниці, бо пані у вінку з золотих маків не дозволила. Як уже не лютувала господиня, як не била, як не морила голодом, а нічого від неї не довідалася. Тоді стала за Ганнусею слідкувати.

І от, одного вечора вона підслухала, як дівчинка, вмостившись у темний куток кімнати, почала журливо промовляти до камінчика:

— Що мені робити, камінчику? Хоч би я і всі скарби принесла з печери, господиня не перестане мене карати. Розкажи, камінчику, пані в золотих маках, яка я безталанна. Скажи старій бабусі! Поможи!

— „А-га-а-а! — подумала господиня, потираючи з радости сухі кістляві руки. — Ось що воно! Аж тепер я знаю, що робити! Постривай же!"

Уночі вона підкралася до сонної Ганнусі й викрала камінчика. Цілу ніч не могла заснути з нетерплячки, а як тільки зійшло сонце, накинула на плечі хустку й подалася на гору до печери.

Ось уже верх гори. Чорніє у скелі таємна печера. Господиня поклала на долоню чарівного камінця й почала вигукувати:

— Де ж ті скарби? Кажи, камінчику! Показуй їх мерщій, а то кину тебе в криницю! Ганнуськці показував, а мені не хочеш? Слухай же: щоб мені тут зараз на галяві з'явилися три мішки талярів! І золочений повіз нехай по мене заїде, чуєш?

Ще не докінчила тих слів, як зірвався вітер і грізно зашуміли дуби. Синє небо застелила сиза хмара та спустилася на галяву, а з хмари вийшла горбата бабуся. Глянула з-під лоба на злющу жінку і, вимахуючи чародійною паличкою, сказала:

— Та невже тобі ще мало тих скарбів, що маєш у коморі? Ще більше бажаєш? Така ти несита?

З дитячого життя

ЛЯЛЬКОВИЙ ТЕАТР 83-го ВІДДІЛУ СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ В НЮ ЙОРКУ

На світлині бачите сценку з п'єски-казки „Івасик Телесик", Лялькового Театру 83-го Відділу Союзу Українок в Ню Йорку.

Ляльковий (маріонетковий) театр існує при 83-му Відділі від 1970 року під керівництвом пані Олі Гаєцької. Допомагають їй у праці пані: Марта Данилюк, Наталка Дума і Марія Соробей. Технічним оформленням займається пан Роман Гаєцький, декорації виконує пані Оксана Савчук. За світляні ефекти відповідає читач „Веселки", 11-літній Олег Данилюк. Він також виконує рухи деяких ляльок.

Пані О. Гаєцька є не лише керівничкою цього театру, але також укладає віршовані п'єски для нього, режисерує їх, підшукує ляльки, готує для них одяг.

У репертуарі театру: „Івасик Телесик", „Білосніжка", „Казка про трьох ведмедиків", „Казка про лелек і Павлика-мандрівника", „Гостина св. Миколая", „Івасик і Ганнуся", „Ялинка двох зірок". Готується до постави п'єска для малят „Рожева ляля".

Кожний показ театру відкривають віршованим привітом діти Роксоляна Лучечко й Андрійко Оберишин. Вони вдягнені в костюми, відповідні до даної п'єски. Після закінчення вони прощаються з глядачами.

Досі ляльковий театр виступав із своїми виставами для українських дітей у Ню Йорку, Ірвінґтоні, Пассейку. Для американських дітей відбувся показ у бібліотеці Доннел у Ню Йорку.

Читачам „Веселки" буде цікаво довідатися, як постав цей театр. Було це в літку 1970 р. Пані Оля Гаєцька перебувала на вакаціях над морем у Вайлдвуді, Н. Дж. З нею були її племінниці — 8-літня Ірця і 6-літня Христя Нога, обидві читачки „Веселки". Надворі була дощова погода і пані Гаєцька для розваги дітей купила лялечку й пошила їй гуцульський киптарик (сердак) і крисаню (капелюх). Діти назвали ляльку Телесиком. Незабаром пані Гаєцька виготовила ще дві ляльки — діда й бабу, змайструвала сцену з декораціями, награла на стрічку казку „Івасик Телесик" і з допомогою дівчаток приготовила першу п'єску. Ірця виконувала рухи деяких ляльок. Глядачами були кузени дівчаток Марчик і Андрійко та інші українські діти. Ставши членкою 83-го Відділу, пані Гаєцька включила туди і Ляльковий театр.

В. Б.

****

— Хто ти? — запитала перелякана господиня й затремтіла, мов листок на осиці.

— Я фея цієї печери, і всі скарби в ній — моя власність. Віднині ти будеш моєю служкою і стерегтимеш скарби.

— Я не хочу тут бути! Пусти мене додому! — закричала господиня і кинулася втікати в долину. Але була запізно...

Бабуся махнула паличкою — і на верху гори загуділа-зашуміла така страшна буря, якої довколишні люди не пам'ятали. У клекоті бурі зникла бабуся, а жорстока господиня обернулась на кам'яну і лишилася в лісі назавжди...

А Ганнуся? Вона жила в своїй хатці весело і щасливо довго-довго, доки сама не стала сивою бабусею. Фея, гарна пані у вінку з золотих маків, що вміла перекидатися в бабусю, більше їй не з'явилася. Вона знала, що Ганнуся не прагне скарбів, бо скарби не дають щастя. Зате подарувала їй щось краще: міцне здоров'я, щасливе життя та очі, схожі на волошки в стиглому житі.

Багато літ минуло з того часу. Багато людей народилось і померло. Немає вже Ганнусі та її хатки під зеленою горою. Але на галяві коло печери на шпилі гори все ще стоїть непорушно сірий камінь, схожий на людину, а в довколишніх селах усі дівчата мають ясні сині очі, мов волошки в стиглому житі.

Переказав Р. Михайлович

Пояснення-словничок: дрімучий ліс — dense, thick forest; зморшка — wrinkle, furrow; хворост, сушняк — dry branches, brushwood; повіз — карета (carriage); печера — cave; скарб — treasure; талляр — давня монета (порівняйте: dollar); наймичка — слуга в чужого господаря; копистка — wooden stirrer; сито — sieve, bolter; штурханець — push; морити голодом — to starve, to famish; слідкувати — стежити, підстерігати когось (to watch, to spy); безталанний — (без талану-долі) — нещасливий; кістлявий — raw-boned; комора — pantry, stone-house; неситий, ненаситний — insatiable; осика — trembling poplar, asp; фея — жінка, що має чародійну силу, чарівниця (fairy); клекіт — тут: noise, gurgle, bubbling; жорстокий — cruel; перекидатися — тут: обертатися на іншу особу; волошка — квітка (cornflower, bluet); стигле жито — ripe rye.

Сценарій і текст: ***Р. ЗАВАДОВИЧ***
Scenario and story: ***R. ZAVADOVYCH***

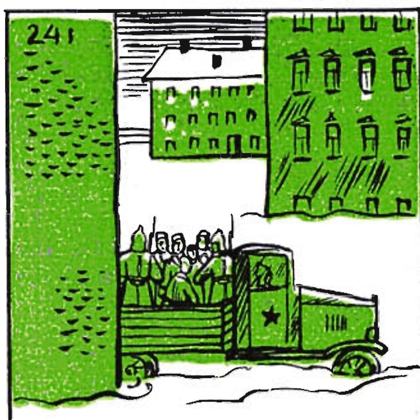
Ілюстрації: ***П. ХОЛОДНИЙ***
Illustrations: ***P. CHOLODNY***

БОГДАН-СІЧОВИЙ СТРІЛЕЦЬ
ІСТОРИЧНА КАЗКА

UKRAINIAN TALE
BOHDAN-SICHOVY STRILETS

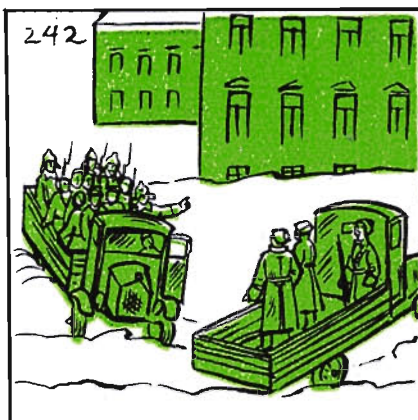
РОЗДІЛ XVII: ВИЗВОЛЕННЯ АРЕШТОВАНИХ

CHAPTER XVII: LIBERATION OF PRISONERS

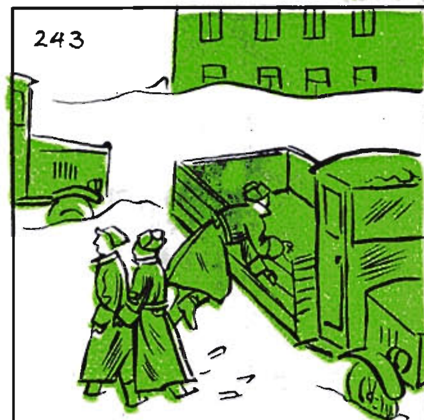
З-за рогу виїхав великий вантажник з арештованими киянами.

A big truck carrying the arrested Kievites appeared from around the corner.

Раптом Богданів вантажник заточився і став упоперек вулиці, а вантажник з арештантами заїхав у глибокий сніг.

Suddenly Bohdan's truck veered around and came to a stop sideways. The truck with the prisoners plowed into the snow.

Богдан відповів спокійно на злісні вигуки чергових: — Тут ховзько! Ми вам зараз поможемо, товариші!

"It's slippery," said Bohdan, replying to the Red guards' angry shouts. „We'll give you a hand, comrades".

Три червоні конвоїри зіскочили з вантажника, четвертий залишився з арештованими.

Three Red guards jumped from the truck, leaving the fourth one with the prisoners.

— Бий! — крикнув Богдан і з друзями кинувся на конвоїрів, валячи їх на землю.

"Hit'em", shouted Bohdan as he and his friends jumped the guards, felling them to the ground.

Конвоїра на вантажнику вмить розброїли самі арештанти.

The prisoners themselves disarmed the guard on the truck.

(Продовження буде)

(To be continued)